

Arrest

nr. 118 937 van 14 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat G. KLAPWIJK en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 juli 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 19 juli 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 30 januari 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 6 maart 2013.

1.3. Op 31 juli 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en bent een soennitische Pashtoun afkomstig uit het dorp Nawja, gelegen in het district Khewa van de provincie Nangarhar. Toen een einde kwam aan het talibanregime in Afghanistan verhuisde u met uw familie naar de regio Kampoona, gelegen in het district Behsud van de provincie Nangarhar. U liep school tot de zesde klas in de stad Jalalabad en hielp uw vader bij de verkoop van suikerriet in Jalalabad. Tijdens uw kindertijd werd binnen uw familie besloten dat u zou trouwen met de dochter van uw tante langs vaderszijde, B.H. (...), omdat u uw oom dierbaar was. U verklaart dat uw ooms langs vaderszijde, de stiefbroers van uw vader, sinds ongeveer tien jaar de gronden van uw vader ingenomen hadden. Hierdoor werden uw vader en stiefooms tegenstanders, waardoor jullie geen contact hadden met hen. Later hoorden jullie van verwanten dat uw oom langs vaderszijde, S. (...), echter wilde dat zijn zoon met B.H. (...) zou huwen. Op die manier zouden zij ook het land dat haar toebehoorde innemen. U verklaart dat uw stiefooms langs vaderszijde machtige mannen zijn, die linken hebben met een groep die ondersteund wordt door H.A. (...) en zich bezighouden met landmaffia. Op een bepaald moment vond uw oom langs moederszijde dat er een officiële huwelijksceremonie diende plaats te vinden tussen u en B.H. (...). Uw vader ging akkoord en op 2/10/1389 (23 december 2010), een vrijdagavond, vond de verlovingsceremonie plaats. Uw neven, de zonen van uw oom langs vaderszijde S. (...), vielen tijdens de ceremonie jullie huis aan. Er ontstond een vuurgevecht en uw broer, N. (...), kwam om. U raakte tijdens dat gevecht gewond en werd negen tot tien dagen opgenomen in het ziekenhuis. Een dokter, Noor Mohammad, die een vriend was van uw vader, nam u vervolgens mee naar zijn huis waar u gedurende één maand verbleef om te herstellen. Daarna ging u bij uw oom langs moederszijde, T. (...), wonen in Behsud. U verbleef ongeveer één maand bij uw oom langs moederszijde. U verklaart dat u bedreigd werd door de zonen van uw oom langs vaderszijde. U diende de verloving af te breken anders zouden ze u doden. Uw oom langs moederszijde besprak de problemen met uw vader en zij beslisten dat u het land diende te verlaten. U verliet Afghanistan in de vierde maand 1390 (22 juni - 21 juli 2011 volgens de westerse kalender). Via Pakistan, Iran en Turkije reisde u naar Griekenland. Na een verblijf van één jaar en één maand in Griekenland reisde u verder via Italië en Frankrijk naar België waar u aankwam op 17 juli 2012 en er op 19 juli asiel aanvraag. U verklaarde bij aankomst minderjarig te zijn. De voogdij over u werd van rechtswege beëindigd op 25 januari 2013. U verklaart dat uw familie na uw vertrek terug naar uw geboortedorp in Khewa verhuisde, onder druk van de lokale bevolking, omdat uw familie geen wraak nam omwille van wat er gebeurd was. Uw vader diende na uw vertrek ook een petitie in bij het districtshuis in verband met het incident waarin u gewond raakte.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) en die van uw vader voor. Daarnaast legt u vier foto's van uzelf voor, een foto van u verloofde, twee sportdiploma's, een aanvraag gericht aan de overheid en een brief van het ziekenhuis, inclusief de enveloppe waarin de documenten werden opgestuurd.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het door u ingeroepen vluchtmotief, waardoor u Afghanistan verliet, zijn oorsprong vindt in een familiaal en financieel conflict. Uw oom langs vaderszijde, S. (...), wou namelijk dat zijn zoon met uw verloofde, de dochter van uw tante langs vaderszijde, zou trouwen. Naar aanleiding van dat conflict werd uw broer in een gevecht op uw verlovingsceremonie met B.H. (...) door de zonen van uw oom langs vaderszijde gedood. U raakte hierbij gewond. U verklaart dat u daarna nog door uw oom langs vaderszijde en zijn zonen bedreigd werd. Als u uw verloving niet zou afbreken zou u gedood worden (CGVS, p. 12). Als reden voor dit familiaal conflict haalt u aan dat uw oom S. (...) zijn macht misbruikte en door zijn zoon te laten trouwen met B.H. (...) ook grond wilde innemen (CGVS, p. 14). U verklaart dat uw ooms langs vaderszijde al sinds tien jaar de gronden van uw vader bezetten, waardoor jullie niet van de opbrengsten van deze gronden kunnen genieten (CGVS, p. 8). U verklaart echter dat jullie daar niets van zeiden. Uw familie onderhield hierdoor geen contact met de stiefooms, maar andere problemen waren er niet. U verklaart dat de problemen met uw oom langs vaderszijde pas begonnen toen zijn zoon met uw verloofde wilde huwen (CGVS, p. 14). Uw oom zou connecties hebben met een groepering, die macht heeft in de regio en gewapend is. De groep werd ondersteund door een zekere H.A. (...) (CGVS p. 14). Wat de precieze functie van uw oom is binnen deze groepering weet u echter niet. U verklaart enkel dat het

om landmaffia gaat (CGVS, p. 14). Concrete informatie over hoe uw oom in aanraking kwam met deze groepering heeft u ook niet. Zo verklaart u enkel dat uw oom, net als u tot de stam A. (...) behoort, maar langs de zijde van zijn moeder linken heeft met de stam Shari. De anderen leden van deze groepering zouden ook banden hebben met de Shari (CGVS, p. 17). Deze verklaringen overstijgen de algemeenheid niet. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u het niet aannemelijk hebt gemaakt dat er een verband is tussen de vervolging die u vreest en één van de in de Conventie opgesomde vervolgingsgronden, namelijk uw politieke overtuiging, nationaliteit, religie, lidmaatschap van een sociale groep of uw ras. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u omwille van één van deze criteria geen bescherming zou kunnen krijgen. Zo heeft u nergens opgeworpen de autoriteiten te vrezen en verklaarde u dat de personen waarmee u problemen had in Afghanistan niet voor de autoriteiten werken (CGVS, p. 14, vragenlijst CGVS, p. 2-5). Het betreft hier eerder een conflict van gemeenrechtelijke, interpersoonlijke en familiale aard, dat niet ressorteert onder de Vluchtelingenconventie.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens artikel 48/4 §2b. Vage, onlogische en oppervlakkige verklaringen ondermijnen immers de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Zo verklaart u dat u na het incident op uw huwelijksceremonie bedreigd werd door uw oom langs vaderszijde en zijn zonen. Als u de verlovingsceremonie niet zou afbreken zouden zij u vermoorden (CGVS, p. 12, 16). U hebt echter na het incident op de huwelijksceremonie nog twee maanden in Afghanistan kunnen verblijven en dit zonder problemen. U verklaart enkel dat uw oom uw verwanten telefonisch bedreigde (CGVS, p. 16). Dit ondermijnt in grote mate uw vrees voor vervolging en aldus ook de geloofwaardigheid ervan. Bovendien verklaart u dat u en B.H. (...) nog steeds willen trouwen en uw familie de verlovingsceremonie niet heeft afgebroken, zoals uw oom wenste (CGVS, p. 15-17). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat uw stiefvader het enkel bij loze bedreigingen gehouden zou hebben om u te vermoorden als u de verlovingsceremonie niet zou afbreken. Zeker gezien u na het incident bij de huwelijksceremonie een maand bij uw oom langs moederszijde in Behsud verbleef en u verklaart dat u nergens anders in Afghanistan terecht kan, omdat zij u overal zouden kunnen vinden, is het weinig geloofwaardig dat u daar al die tijd zonder enige problemen heeft kunnen verblijven (CGVS, p. 7, 16-17). Deze vaststellingen ondermijnen in grote mate de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Bovendien is uw familie, ondanks alle problemen met uw stiefvader langs vaderszijde, na uw vertrek uit Afghanistan van Behsud terug naar uw geboortedorp in Khewa verhuisd, waar ook uw stiefvader langs vaderszijde woont (CGVS, p. 5-6, 13). Als u daarop gevraagd wordt waarom uw familie het veilig achtte om ondanks alle problemen terug te keren naar uw geboortedorp, verklaart u dat uw oom geen conflict heeft met uw familie, maar enkel met u en uw verloofde (CGVS, p. 17). Deze verklaring roept echter vragen op. Gezien u beweerde dat uw broer in een gevecht tussen de zonen van uw oom op uw verlovingsceremonie gedood werd door de zonen van uw stiefvader en u verklaarde dat ook andere familieleden door uw oom bedreigd werd, is het weinig aannemelijk dat uw oom uw eigen familie niet verder zou lastigvallen. Het is al helemaal niet geloofwaardig dat uw familie het risico zou nemen terug te keren naar de regio waar deze stiefvader woont en blijkbaar macht heeft (CGVS, p. 12, 16). Deze verklaringen ondermijnen dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Uit bovenstaande vaststellingen dient dan ook besloten te worden dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de toekenning van de status van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw taskara kan hoogstens dienen als een bewijs van uw identiteit en nationaliteit. Deze worden echter niet betwist. De taskara van uw vader kan verder enkel een bewijs vormen voor zijn identiteit of nationaliteit (CGVS, p. 11). De foto's van uzelf tijdens het beoefenen van sport, de foto van uw verloofde en de twee sportdiploma's vormen geen bewijs van de problemen die u zou gehad hebben in Afghanistan (CGVS, p. 11). De klachtenbrief van uw vader gericht aan het districtshuis, die handelt over het incident waarbij u gewond raakte, werd pas opgesteld na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 11). Volgens de vertaling blijkt verder dat deze brief pas gelezen en doorverwezen werd naar de betrokken diensten op 20/11/1391 (8 februari 2013). Deze brief dateert dus van na uw asielaanvraag wat wijst op het gesolliciteerde karakter van deze klacht. Zeker gezien het incident waarover de klachtenbrief gaat dateert van 2/10/1389 (23 december 2010). Dat u vader pas twee jaar na dit incident een klacht hierover indiende bij het districtshuis, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw aanvraag verder. Ook de datums op uw medisch attest en de bijhorende enveloppe, namelijk 9/11/1391 (28 januari 2013) en 18/11/1391 (6 februari 2013), dateren van na uw asielaanvraag wat eveneens verwijst naar het gesolliciteerde karakter van dit document (CGVS, p. 11). De bewijswaarde van dit document is dan ook beperkt.

Wat betreft de toekenning van subsidiaire bescherming kan het volgende worden vermeld. U beschikt bij een terugkeer naar Afghanistan over een intern vluchtalternatief in de stad Jalalabad (provincie Nangarhar) hoewel u uit het district Behsud afkomstig bent. U bent namelijk een gezonde, geschoolde, meerderjarige, jonge man, die in staat is te werken. Bovendien spreekt u Pashtou en Dari (CGVS, p. 4, 8). Ook beschikte uw familie over voldoende financiële middelen om uw reis naar Europa te financieren, namelijk 13 000 dollar, met de financiële steun van uw oom langs moederszijde (CGVS, p. 10). Ondanks uw jonge leeftijd heeft u bovendien meer dan één jaar zelfstandig in Griekenland gewoond en gewerkt (CGVS, p. 10). Dit getuigt van een hoge mate van zelfredzaamheid. Uit uw verklaringen blijkt verder dat u vertrouwd bent met de stad Jalalabad. U heeft er onder meer school gelopen en samen met uw vader gewerkt (CGVS, p. 4, 8-9). Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw asielaanvraag maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat uw oom langs vaderszijde en zijn zonen u ook in andere delen van Afghanistan zouden viseren (CGVS, p. 17). Vanuit het kader van uw asielaanvraag bekeken, zijn er dan ook geen aanwijzingen dat een hervestiging naar de stad Jalalabad in uw geval onredelijk zou zijn. Wat betreft de toekenning van subsidiaire bescherming dient in uw geval dan ook de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar, meer bepaald in de stad Jalalabad, te worden beoordeeld. Hierover kan het volgende gezegd worden:

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt in een eerste onderdeel dat uit zijn relaas blijkt dat zijn asielaanvraag draait om een geschil betreffende percelen grond met op de voorgrond een huwelijk tussen verzoeker en een dame, dat verzoeker (bedoeld wordt waarschijnlijk: de verwerende partij) dit aspect in de motivering van de bestreden beslissing totaal niet heeft aangereikt terwijl dit uiteraard wel relevant is. Hij verwijst naar de 'UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of asylum-seekers from Afghanistan' van 6 augustus 2013, waar dit aangeeft dat geschillen omtrent grond zeer vaak voorkomen in Afghanistan, dat zij vaak een gewelddadige wending nemen, dat conflicten omtrent eigendomsrechten inzake grond en rechten tot gebruik van een stuk land vaak een etnische dimensie hebben, dat Afghanen die hun land pogen op te eisen na te zijn teruggekomen vanuit verplaatsing zeer kwetsbaar kunnen zijn in conflicten omtrent grond waarbij een etnische dimensie komt kijken. Verzoeker meent dat voornoemd rapport dan ook niet voor niets stelt dat slachtoffers van dergelijke gewelddadige geschillen omtrent land het profiel kunnen hebben van iemand die de bescherming verdient van het vluchtelingenverdrag. Hij vervolgt dat zijn verklaringen in deze context dan ook volkomen geloofwaardig en plausibel overkomen, dat het feit dat hij volgens de verwerende partij niet genoeg kennis zou hebben over de exacte banden van de invloedrijke oom met leden van bepaalde groeperingen niet volstaat om zijn verklaringen op dit punt als ongeloofwaardig te bestempelen, dat de bestreden beslissing op dit punt niet afdoende gemotiveerd is.

In een tweede onderdeel meent verzoeker dat de verwerende partij ten onrechte stelde dat hij niet geloofwaardig is als hij stelt dat hij alleen en zijn bredere familie niets te vrezen had van het machtsvertoon van zijn oom van vaderszijde, dat de verwerende partij uit het oog lijkt te verliezen dat de enige aanleiding voor het grondconflict het huwelijk tussen verzoeker en zijn verloofde is, dat aangezien dit huwelijk uiteindelijk geen doorgang heeft gevonden en verzoeker op de vlucht is geslagen het potentieel gewelddadig conflict omtrent de grondrechten is verdwenen, dat het dan ook niet hoeft te verwonderen dat zijn familie ondanks alle problemen met de oom langs vaderszijde, na zijn vertrek uit Afghanistan, van Behsud is terug kunnen gaan naar zijn geboortedorp in Khewa waar ook zijn gevreesde oom langs vaderszijde woont, dat gezien het feit dat hij Afghanistan verlaten heeft – en dit de gevreesde oom zeker ter ore is gekomen – deze oom dus niet meer hoeft te vrezen dat het nog tot een huwelijk zal komen tussen verzoeker en B.H., met alle gevolgen van dien, al verklaart verzoeker dat hij nog altijd verloofd is met zijn geliefde wat eerder als een emotionele stuip trekking dient te worden gezien, dat de bestreden beslissing op dit punt niet afdoende werd gemotiveerd.

In een derde onderdeel wijst verzoeker op en citeert hij artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet en stelt dat de verwerende partij niet aantoont waarom hij niet aan de vereisten van voornoemd artikel beantwoordt, dat hij een meer dan oprechte poging heeft ondernomen om zijn relaas naar de Belgische autoriteiten toe te staven, toch minstens een inspanning naar beste vermogen daartoe heeft geleverd, dat hoewel hij geen concrete bewijzen kan voorleggen van alle feitelijkheden van zijn betoog, hij niettemin coherent en geloofwaardig dient te worden beschouwd en dat het daarbij opvallend is dat hij zich op geen enkel punt tegenspreekt, dat daarenboven dient te worden gesteld dat het eisen van dergelijk bewijsmateriaal niet redelijk is en daarenboven niet strookt met de letter en de geest van artikel 4, 5de paragraaf van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Volgens verzoeker heeft de verwerende partij dan ook geen enkel tastbaar element aangehaald in de bestreden beslissing die van aard zou zijn de feitelijke elementen zoals aangebracht door verzoeker te ontcrachten, wat tenslotte zijn algemene geloofwaardigheid enkel maar komt versterken, dat hij daarenboven ter ondersteuning van zijn relaas nog een aantal betrouwbare stukken en documenten neerlegt, dat het maar al te gemakkelijk voorkomt om, zoals de verwerende partij stelselmatig lijkt te doen, met een algemeen rapport over de productie van valse documenten te schermen om zomaar ieder document dat door een asielaanvraag wordt aangereikt ter ondersteuning van zijn asielaanvraag, als ongeloofwaardig en zonder enige bewijswaarde af te wimpelen, dat de verwerende partij heeft nagelaten de voorgelegde stukken zelf op hun echtheid te onderzoeken.

2.2. Aangaande de weigering van de subsidiaire bescherming, lijkt verzoeker in een tweede middel de schending aan te voeren van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Hij stelt dat het ANSO zelf aangeeft dat een district waar de incidenten verwaarloosbaar zijn – *quod overigens non* – niet wil aangeven dat het in de betrokken regio veilig is, waarbij hij verwijst naar de SRB 'Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Veiligheidssituatie Afghanistan Analyse' van 15 juni 2012. Hij vervolgt dat de verwerende partij zonder enige bijkomende motivering stelt dat in zijn geval de veiligheidssituatie in Jalalabad dient te worden beoordeeld, dat zij echter op geen enkele deugdelijke

wijze aantoonde waarom op grond van zijn verklaringen, zij kan concluderen dat hij in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad, dat de verwerende partij zich lijkt te steunen op wat vermeld wordt op pagina 40 van voornoemd UNHCR rapport, waarna verzoeker de desbetreffende pagina uit het rapport citeert. Verzoeker meent dat voor zover deze analyse op hem van toepassing kan worden verklaard – *quod certe non*, hij beantwoordt geenszins aan het profiel – het UNHCR wel degelijk strikte voorwaarden stelt vooraleer een intern vluchterternatief op de Afghaanse asielzoeker toepasselijk kan worden verklaard, dat het rapport immers stelt dat dit enkel in welbepaalde omstandigheden en naar een geval tot geval onderzoek kan worden besloten volgens de parameters aangereikt in het UNHCR rapport, dat dit gegeven uiteraard een heel andere kijk op zijn situatie werpt en het dus geenszins aannemelijk wordt gemaakt door de verwerende partij dat hij zich kan vestigen in Jalalabad, gelet op de voorwaarden die daaraan worden gesteld in het voornoemde rapport. Het feit dat hij een volwassen man is, naast het Pashtou ook een beetje Dari spreekt, hij in Afghanistan een zekere beroepservaring heeft opgedaan en hij in Jalalabad is geweest, kan volgens verzoeker niet leiden tot het besluit dat hij goed vertrouwd is met Jalalabad, dat de plaats waar hij vandaan komt slechts een 35-tal kilometers verwijderd is van Jalalabad, zodat het aannemelijk is dat de gevreesde oom die actief is in zijn regio hem zal kunnen vinden in Jalalabad, hetzij rechtstreeks, hetzij middels netwerken van informanten die – aldus de hoger vermelde rapporten – wel degelijk bestaan in Afghanistan, dat hij bovendien, eens terug in Afghanistan, door onveilige gebieden zal moeten reizen om het door de verwerende partij veilig geachte gebied te kunnen bereiken, wat uiteraard niet zonder risico's is, dat er op grond van het voorafgaande dus vooralsnog geen enkele reden bestaat waarom hij in Jalalabad zijn (leven) opnieuw zou kunnen opbouwen. Hij stelt nog dat er thans in de stad Jalalabad zeer veel criminaliteit heerst en men dus niet begrijpt hoe de verwerende partij kan stellen dat Jalalabad voor hem praktisch, veilig en legaal toegankelijk is en er in zijn hoofde geen sprake van vrees voor vervolging kan bestaan, dat in de bestreden beslissing de verwerende partij geheel heeft nagelaten een dergelijke casuïstieke analyse uit te voeren naar zijn specifieke geval toe, dat in ieder geval nergens in het UNHCR rapport wordt gesteld dat voor verzoeker de veiligheidssituatie in Jalalabad dient te worden beoordeeld, dat de bestreden beslissing op dit punt niet afdoende gemotiveerd is, dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat nergens in de UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden, waarna hij verwijst naar en citeert uit pagina 37 van het voormelde UNHCR rapport. Ten slotte stelt verzoeker dat de verwerende partij de toekenning van de subsidiaire bescherming ontkent en zij zich daarvoor onder meer baseert op de SRB 'Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse' van 22 maart 2013, dat dit rapport evenwel minder eenduidig voorkomt als zij lijkt te willen laten uitschijnen, dat het rapport eerst en vooral aanvangt met een belangrijk voorbehoud, waarna verzoeker het voorbehoud citeert, dat hoe dan ook, de verwerende partij geenszins aannemelijk maakt dat in het geval van verzoeker de veiligheidssituatie in Jalalabad dient te worden beoordeeld zodat dit deel van de bestreden beslissing weinig pertinent is en blijft.

In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en hem de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen, minstens hem de subsidiaire bescherming toe te kennen op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing nietig te verklaren en het dossier terug te sturen naar de verwerende partij met het oog op een verdere behandeling van zijn asielaanvraag.

2.3. Ter terechtzitting wordt gewezen op de aanvullende nota die de verwerende partij heeft neergelegd op 17 januari 2014 en als bijlage de COI (country of origin information) Focus 'Afghanistan – Veiligheidssituatie: Regionale analyse, Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad' van 5 december 2013 bevat. Verzoeker geeft aan dat voormelde update niets wijzigt aan het standpunt uiteengezet in het verzoekschrift en hij er bij blijft dat er voor hem geen intern vestigingsalternatief aanwezig is.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de beslissingen opgesomd in artikel 39/2, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het

subsidiare beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.6. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreffende de weigering van de vluchtelingenstatus terecht motiveerde:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het door u ingeroepen vluchtmotief, waardoor u Afghanistan verliet, zijn oorsprong vindt in een familiaal en financieel conflict. Uw oom langs vaderszijde, S. (...), wou namelijk dat zijn zoon met uw verloofde, de dochter van uw tante langs vaderszijde, zou trouwen. Naar aanleiding van dat conflict werd uw broer in een gevecht op uw verlovingsceremonie met B.H. (...) door de zonen van uw oom langs vaderszijde gedood. U raakte hierbij gewond. U verklaart dat u daarna nog door uw oom langs vaderszijde en zijn zonen bedreigd werd. Als u uw verlovingsceremonie niet zou afbreken zou u gedood worden (CGVS, p. 12). Als reden voor dit familiaal conflict haalt u aan dat uw oom S. (...) zijn macht misbruikte en door zijn zoon te laten trouwen met B.H. (...) ook grond wilde innemen (CGVS, p. 14). U verklaart dat uw ooms langs vaderszijde al sinds tien jaar de gronden van uw vader bezetten, waardoor jullie niet van de opbrengsten van deze gronden kunnen genieten (CGVS, p. 8). U verklaart echter dat jullie daar niets van zeiden. Uw familie onderhield hierdoor geen contact met de stiefmoeder, maar andere problemen waren er niet. U verklaart dat de problemen met uw oom langs vaderszijde pas begonnen toen zijn zoon met uw verloofde wilde huwen (CGVS, p. 14). Uw oom zou connecties hebben met een groepering, die macht heeft in de regio en gewapend is. De groep werd ondersteund door een zekere H.A. (...) (CGVS p. 14). Wat de precieze functie van uw oom is binnen deze groepering weet u echter niet. U verklaart enkel dat het om landmafia gaat (CGVS, p. 14). Concrete informatie over hoe uw oom in aanraking kwam met deze groepering heeft u ook niet. Zo verklaart u enkel dat uw oom, net als u tot de stam A. (...) behoort, maar langs de zijde van zijn moeder linken heeft met de stam Shari. De anderen leden van deze groepering zouden ook banden hebben met de Shari (CGVS, p. 17). Deze verklaringen overstijgen

de algemeenheid niet. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u het niet aannemelijk hebt gemaakt dat er een verband is tussen de vervolging die u vreest en één van de in de Conventie opgesomde vervolgingsgronden, namelijk uw politieke overtuiging, nationaliteit, religie, lidmaatschap van een sociale groep of uw ras. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u omwille van één van deze criteria geen bescherming zou kunnen krijgen. Zo heeft u nergens opgeworpen de autoriteiten te vrezen en verklaarde u dat de personen waarmee u problemen had in Afghanistan niet voor de autoriteiten werken (CGVS, p. 14, vragenlijst CGVS, p. 2-5). Het betreft hier eerder een conflict van gemeenrechtelijke, interpersoonlijke en familiale aard, dat niet ressorteert onder de Vluchtelingenconventie.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens artikel 48/4 §2b. Vage, onlogische en oppervlakkige verklaringen ondermijnen immers de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zo verklaart u dat u na het incident op uw huwelijksceremonie bedreigd werd door uw oom langs vaderszijde en zijn zonen. Als u de verlovings niet zou afbreken zouden zij u vermoorden (CGVS, p. 12, 16). U hebt echter na het incident op de huwelijksceremonie nog twee maanden in Afghanistan kunnen verblijven en dit zonder problemen. U verklaart enkel dat uw oom uw verwanten telefonisch bedreigde (CGVS, p. 16). Dit ondermijnt in grote mate uw vrees voor vervolging en aldus ook de geloofwaardigheid ervan. Bovendien verklaart u dat u en B.H. (...) nog steeds willen trouwen en uw familie de verloving met het meisje niet heeft afgebroken, zoals uw oom wenste (CGVS, p. 15-17). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat uw stiefoom het enkel bij loze bedreigingen gehouden zou hebben om u te vermoorden als u de verloving niet zou afbreken. Zeker gezien u na het incident bij de huwelijksceremonie een maand bij uw oom langs moederszijde in Behsud verbleef en u verklaart dat u nergens anders in Afghanistan terecht kan, omdat zij u overal zouden kunnen vinden, is het weinig geloofwaardig dat u daar al die tijd zonder enige problemen heeft kunnen verblijven (CGVS, p. 7, 16-17). Deze vaststellingen ondermijnen in grote mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Voorgaande vaststellingen volstaan om geen geloof te hechten aan verzoekers asielrelaas.

2.7. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de voorgaande weigeringsmotieven van de bestreden beslissing, doch deze motieven worden niet overtuigend weerlegd, zoals blijkt uit wat volgt.

In zoverre verzoeker stelt dat zijn relaas draait om een geschil betreffende percelen grond, met op de voorgrond een huwelijk tussen verzoeker en een dame, en dat de verwerende partij dienaangaande niet gemotiveerd heeft, dat het UNHCR rapport van 6 augustus 2013 stelt dat slachtoffers van dergelijke gewelddadige geschillen omtrent land het profiel kunnen hebben van iemand die bescherming verdient van het vluchtelingenverdrag, kan hij niet gevolgd worden. Immers motiveerde de commissaris-generaal wel degelijk aangaande het door verzoeker aangehaalde geschil betreffende percelen en dit als volgt: “U verklaart dat uw ooms langs vaderszijde al sinds tien jaar de gronden van uw vader bezetten, waardoor jullie niet van de opbrengsten van deze gronden kunnen genieten (CGVS, p. 8). U verklaart echter dat jullie daar niets van zeiden. Uw familie onderhield hierdoor geen contact met de stiefooms, maar andere problemen waren er niet. U verklaart dat de problemen met uw oom langs vaderszijde pas begonnen toen zijn zoon met uw verloofde wilde huwen (CGVS, p. 14). Uw oom zou connecties hebben met een groepering, die macht heeft in de regio en gewapend is. De groep werd ondersteund door een zekere H.A. (...) (CGVS p. 14). Wat de precieze functie van uw oom is binnen deze groepering weet u echter niet. U verklaart enkel dat het om landmaffia gaat (CGVS, p. 14). Concrete informatie over hoe uw oom in aanraking kwam met deze groepering heeft u ook niet. Zo verklaart u enkel dat uw oom, net als u tot de stam A. (...) behoort, maar langs de zijde van zijn moeder linken heeft met de stam Shari. De anderen leden van deze groepering zouden ook banden hebben met de Shari (CGVS, p. 17). Deze verklaringen overstijgen de algemeenheid niet.”

Verzoeker kan aldus ook niet gevolgd worden dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is daar het niet volstaat zijn verklaringen op dit punt als ongeloofwaardig te bestempelen omdat hij niet genoeg kennis zou hebben over de exacte banden van de invloedrijke oom met leden van bepaalde groeperingen. Immers heeft de commissaris-generaal terecht vastgesteld dat verzoeker verklaarde dat er behalve het niet hebben van contact en behalve de verloving, geen andere problemen waren. De problemen die verzoeker verklaarde te hebben gehad kwamen voort uit de eis van de oom langs vaderszijde dat verzoeker zijn verloving met B.H. zou verbreken, zodat zijn eigen zoon zou kunnen huwen met B.H., een eis die volgens verzoeker ingegeven was door het verlangen van de oom langs vaderszijde om ook de gronden waarop B.H. recht had in te palmen. De commissaris-generaal besloot

dan ook terecht 'Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u het niet aannemelijk hebt gemaakt dat er een verband is tussen de vervolging die u vreest en één van de in de Conventie opgesomde vervolgingsgronden, namelijk uw politieke overtuiging, nationaliteit, religie, lidmaatschap van een sociale groep of uw ras. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u omwille van één van deze criteria geen bescherming zou kunnen krijgen. Zo heeft u nergens opgeworpen de autoriteiten te vrezen en verklaarde u dat de personen waarmee u problemen had in Afghanistan niet voor de autoriteiten werken (CGVS, p. 14, vragenlijst CGVS, p. 2-5). Het betreft hier eerder een conflict van gemeenrechtelijke, interpersoonlijke en familiale aard, dat niet ressorteert onder de Vluchtelingenconventie.'

Verzoeker lijkt er van uit te gaan dat hij als familielid van een familie die verwickeld is in een geschil betreffende gronden, een risicoprofiel heeft van iemand die de bescherming verdient van het vluchtelingenverdrag. De Raad benadrukt dat het niet volstaat te verwijzen naar een algemene situatie in het voorgehouden land van herkomst om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Immers heeft de commissaris-generaal terecht vastgesteld dat verzoeker verklaarde dat er behalve het niet hebben van contact en behalve de verloving, geen andere problemen waren. De problemen die verzoeker verklaarde te hebben gehad kwamen voort uit de eis van de oom langs vaderszijde dat verzoeker zijn verloving met B.H. zou verbreken, zodat zijn eigen zoon zou kunnen huwen met B.H., een eis die volgens verzoeker ingegeven was door het verlangen van de oom langs vaderszijde om ook de gronden waarop B.H. recht had in te palmen. Bovendien wijst verzoeker er dienaangaande in zijn verzoekschrift zelf op dat de enige aanleiding voor het grondconflict het huwelijk tussen verzoeker en zijn verloofde is, dat aangezien dit huwelijk uiteindelijk geen doorgang heeft gevonden en verzoeker op de vlucht is geslagen het potentieel gewelddadig conflict omtrent de grondrechten is verdwenen. Waar hij dus wijst op de situatie in Afghanistan met betrekking tot grondconflicten, kan dit niet dienstig worden aangebracht: verzoeker heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van het bestaan van een grondconflict. Een loutere verwijzing naar de richtlijnen van het UNHCR betreffende grondconflicten doet geen afbreuk aan voorgaande.

Betreffende het incident met de oom langs vaderszijde en zijn zonen op de ceremonie en de vrees van verzoeker bij terugkeer voor deze oom, verwijst de Raad naar de bovenstaande motieven desbetreffende. Bovendien wijst de Raad er op dat verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift zelf aangeeft dat de verklaring dat hij nog altijd verloofd is met zijn geliefde als een emotionele stuip trekking moet worden aanzien.

2.8. De door verzoeker aangebrachte documenten vermogen geenszins de geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen. Verzoekers taskara is een bewijs van zijn identiteit en nationaliteit, elementen die niet worden betwist. De taskara van verzoekers vader vormt enkel een bewijs van diens identiteit en nationaliteit. De foto's van verzoeker tijdens het beoefenen van sport, de foto van zijn verloofde en de twee sportdiploma's vormen geen bewijs van de door verzoeker beweerde problemen die geleid hebben tot zijn vlucht. Verder motiveert de commissaris-generaal omtrent de overige neergelegde stukken terecht als volgt: "De klachtenbrief van uw vader gericht aan het districtshuis, die handelt over het incident waarbij u gewond raakte, werd pas opgesteld na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 11). Volgens de vertaling blijkt verder dat deze brief pas gelezen en doorverwezen werd naar de betrokken diensten op 20/11/1391 (8 februari 2013). Deze brief dateert dus van na uw asielaanvraag wat wijst op het gesolliciteerde karakter van deze klacht. Zeker gezien het incident waarover de klachten brief gaat dateert van 2/10/1389 (23 december 2010). Dat u vader pas twee jaar na dit incident een klacht hierover indiende bij het districtshuis, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas verder. Ook de datums op uw medisch attest en de bijhorende enveloppe, namelijk 9/11/1391 (28 januari 2013) en 18/11/1391 (6 februari 2013), dateren van na uw asielaanvraag wat eveneens verwijst naar het gesolliciteerde karakter van dit document (CGVS, p. 11). De bewijswaarde van dit document is dan ook beperkt." De Raad wijst er nog op dat documenten, om er bewijskracht aan te kunnen ontleen, dienen ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen, zoals blijkt uit onderhavig arrest, *in casu* niet het geval is (RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)).

In zoverre verzoeker nog stelt dat de moeite niet werd gedaan om de documenten op hun echtheid na te gaan, wijst de Raad er op dat het niet zo is dat aan de door verzoeker voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de

aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties bieden, wat *in casu* het geval is, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting. De Raad benadrukt nog dat zij wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft zij een soevereine appreciatiebevoegdheid heeft, dat om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenen, dit document ondersteund dient te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c

2.9. Waar verzoeker nog verwijst naar artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet (sedert 1 september 2013 artikel 48/6) wijst de Raad er evenwel op dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de Raad toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat “*de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd*”. Zoals *supra* werd toegelicht, oordeelt de Raad dat de vluchtmotieven van verzoeker als ongeloofwaardig moeten worden beschouwd. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekers relaas niet ressorteert onder het vluchtelingenverdrag daar het een conflict van gemeenrechtelijke, interpersoonlijke en familiale aard betreft en uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij omwille van één van de vervolgingsgronden opgesomd in het vluchtelingenverdrag geen bescherming zou kunnen krijgen. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 (voorheen artikel 57/7ter) van de vreemdelingenwet.

2.10. Gelet op de bovenstaande vaststellingen komt verzoeker niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en heeft hij niet aannemelijk gemaakt dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.11. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.12. Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt.

De Raad stelt vast dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM) zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, *Husseini/ Zweden*, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, *H. en B. vs. het V.K.*, 9 april 2013, § 91). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die toegankelijk zijn en onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). De geüpdatete richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien.

2.13. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt terecht dat verzoeker beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Jalalabad, waar blijkens de informatie

gevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*" van 21 maart 2013) voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Jalalabad-stad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker stelt dat het ANSO zelf aangeeft dat een district waar de incidenten verwaarloosbaar zijn – *quod overigens non* – niet wil aangeven dat het in de betrokken regio veilig is, waarbij hij verwijst naar de SRB 'Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Veiligheidssituatie Afghanistan Analyse' van 15 juni 2012, wijst de Raad er op dat dit niet betekent dat zelfs een beperkt aantal incidenten automatisch inhoudt dat de betrokken regio onveilig zou zijn. Ook met het louter citeren van het voorbehoud in de administratief dossier toegevoegde SRB en aldus uitgaande van een selectieve lezing van de SRB, toont verzoeker niet aan dat de commissaris-generaal op grond van alle gegevens vervat in de SRB, onterecht tot de conclusie komt dat er geen redenen zijn om louter omwille van de veiligheidssituatie in Jalalabad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Verzoeker stelt ook dat hij, eens terug in Afghanistan, door onveilige gebieden zal moeten reizen om het door de verwerende partij veilig geachte gebied te kunnen bereiken, wat uiteraard niet zonder risico's is. Hij stelt nog dat er thans in de stad Jalalabad zeer veel criminaliteit heerst en men dus niet begrijpt hoe de verwerende partij kan stellen dat Jalalabad voor hem praktisch, veilig en legaal toegankelijk is en er in zijn hoofde geen sprake voor vrees voor vervolging kan bestaan.

Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal door de verwerende partij toegevoegd aan zijn administratief dossier, blijkt dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Voorts blijkt Jalalabad perfect te bereiken via de hoofdstad Kabul. Uit de informatie blijkt immers dat de hoofdstad Kabul veilig te bereiken is via de internationale luchthaven. Op de weg van Kabul naar Jalalabad vervolgens blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Er gebeuren incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze doen zich meestal 's nachts voor en zijn hoofdzakelijk gericht tegen *high profiles* en meestal zonder burgerslachtoffers. Verschillende bronnen geven aan dat de weg overdag voor burgers veilig is (SRB; *Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse* 21 maart 2013, p. 23-24).

Uit de COI Focus "Afghanistan – Veiligheidssituatie: beschrijving van het conflict" en "Afghanistan – Veiligheidssituatie: Regionale Analyse: Deel I" van 21 november 2013 – een actualisatie van de informatie met betrekking tot Jalalabad-stad in de Subject Related Briefing (SRB) "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale analyse" van 21 maart 2013, en de SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013, waarin tevens rekening wordt gehouden met de nieuwe richtlijnen van UNHCR, "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan*" van 6 augustus 2013 – blijkt dat de eerder gedane analyse en appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onverminderd overeind blijft.

De door verwerende partij neergelegde aanvullende nota, die een update van de situatie in Jalalabad inhoudt, bevestigt immers dat het geweld er anno 2013 nog steeds voornamelijk uit complexe aanslagen bestaat, gericht tegen zogenaamde 'hoge profielen'. Ter terechtzitting werd verzoeker de mogelijkheid geboden om te reageren op voormelde informatie. Verzoeker brengt echter geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse van de veiligheidssituatie.

2.14. De Raad is van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Jalalabad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn of dat de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand in Jalalabad-stad heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Jalalabad-stad subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

Voor zover hij verwijst naar zijn persoonlijke situatie en de vrees dat zijn gevreesde oom hem zal kunnen vinden in Jalalabad, hetzij rechtstreeks, hetzij middels netwerken van informanten, dient te worden opgemerkt dat dit, zoals hoger uiteengezet, ongeloofwaardig werd bevonden waardoor een dergelijke verwijzing *in casu* niet relevant is.

2.15. Verzoeker brengt echter geen afdoende argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in Jalalabad-stad. Verzoeker toont niet aan dat hij als volwassen, gezonde jongeman niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen en een woning te vinden in Jalalabad-stad. In de bestreden beslissing wordt in dit verband terecht het volgende opgemerkt: *“U bent namelijk een gezonde, geschoolde, meerderjarige, jonge man, die in staat is te werken. Bovendien spreekt u Pashtou en Dari (CGVS, p. 4, 8). Ook beschikte uw familie over voldoende financiële middelen om uw reis naar Europa te financieren, namelijk 13 000 dollar, met de financiële steun van uw oom langs moederszijde (CGVS, p. 10). Ondanks uw jonge leeftijd heeft u bovendien meer dan één jaar zelfstandig in Griekenland gewoond en gewerkt (CGVS, p. 10). Dit getuigt van een hoge mate van zelfredzaamheid. Uit uw verklaringen blijkt verder dat u vertrouwd bent met de stad Jalalabad. U heeft er onder meer school gelopen en samen met uw vader gewerkt (CGVS, p. 4, 8-9). Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw asielaanvraag maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat uw oom langs vaderszijde en zijn zonen u ook in andere delen van Afghanistan zouden viseren (CGVS, p. 17). Vanuit het kader van uw asielaanvraag bekeken, zijn er dan ook geen aanwijzingen dat een hervestiging naar de stad Jalalabad in uw geval onredelijk zou zijn.”*

2.16. In zoverre verzoeker wijst op pagina 37 van het UNHCR rapport, waarmee hij wil aantonen dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat de UNHCR richtlijnen nergens adviseren om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden, stelt de Raad vast dat uit de door verzoeker geciteerde paragrafen geenszins blijkt dat de mate van willekeurig geweld in gans Afghanistan dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de door verzoeker geciteerde paragrafen blijkt geenszins dat aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming moet geboden worden noch dat voor wat betreft Jalalabad subsidiaire bescherming dient verleend te worden.

2.17. In zoverre verzoeker louter verwijst naar de criminaliteit, toont hij niet aan dat er in Jalalabad-stad een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet heerst.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in de zaak N. tegen Zweden oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (N. v. Sweden (Application no. 23505/09), 20 juli 2010). De mogelijke schending van artikel 3 EVRM dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden. Algemeen kan worden gesteld dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

2.18. Naar het oordeel van de Raad zijn er *in casu* geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Jalalabad-stad in mensonwaardige omstandigheden zal terecht komen.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

2.19. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.20. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.21. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER